

[Agnete Laustsen]

sent, fordi det omtalte kulturår har fremskynnet nogle planer uden tilstrækkelig hensyntagen til noget af det, som også indgår i vores forslag, nemlig helhedsvurdering, når der skal bygges nyt og stort. Det er måske noget, ministeren ikke rigtig tager i betragtning i sin begejstring over de afsluttede konkurrencer.

Professor Hanne Kjærholm var i en meget relevant kronik i Politiken den 31. januar i år i høj grad inde på dette og nævnedes bl.a. – som også ministeren – kæmpetilbygningen til Statens Museum for Kunst og Det Kongelige Bibliotek samt det planlagte koncerthus på en alt for lille, uhensigtsmæssig grund ved Christians Brygge. Hanne Kjærholm spurgte direkte: Har vi overhovedet en bygningskultur? Forvalter vi den arkitektur, vi har, og den, vi bør have som udtryk for vor tid, forsvarligt?

Interessant er det, som ministeren også nævnedes det, at Statens Kunsthøjesterets Udvalg for Arkitektur er gået ind i den begyndende diskussion om den manglende kvalitet i dansk byggeri og ligefrem har annonceret efter en kvalificeret bygherre, der vil indgå i et samarbejde om realisering af et mindre byggeri af høj arkitektonisk værdi. Også fonden er frustreret over bygherrens mangel på mod, visioner og kvalitetsbevidsthed og deres spareiver, når det gælder det æstetiske.

Flere har spurgt os: Vil I nu til at lovgive om god eller dårlig smag, om farver, tagsten osv. Svaret er klart nej. Men vi vil gerne inspirere til, at vi allerede fra folkeskolen og videre i såvel tvungne som fritidsprægede undervisningsformer lærer om, hvordan kvalitet vurderes, hvordan vi selv kan stille krav, og hvordan vi selv kan præge vores omgivelser.

Det har været glædeligt at konstatere den meget positive ånd – måske ikke ligefrem tilslutning – såvel ministeren som langt de fleste af ordførerne har modtaget vort forslag i. Jeg mener ikke, vi er blevet overhalet. Jeg mener tværtimod, at vi med dette forslag er med i tidens tendens, at vi gerne vil præge den, og at vi med dette forslag gerne vil yde vort bidrag til, at arkitektur og kvalitetsbevidsthed bliver noget væsentligt i den kulturdebat, som knytter sig til byggeri.

Vi kan inspirere hinanden politisk. Vi kan, som fru Lone Dybkjær var inde på det, bryde normer, og vi kan bidrage til, at alle byggeriets parter inspireres og fagligt og sagligt omsætter

vore visioner, ikke mindst til glæde for dem, der skal bo i, bruge byggeriet, for det er jo ikke et forslag til arkitekters ve og vel, vi fremsætter; dette især sagt til fru Pernille Frahm.

Det er som sagt vort grundlag. Jeg skal ikke kommentere de enkelte ordføreres indlæg; jeg synes, de på udmærket måde har givet udtryk for noget af det, som rører sig i partierne, og som jo egentlig er en udmærket opfølgning af det, vi har lagt op til, men jeg synes, at vi i dag har haft en debat, som tyder på, at der er stor interesse for dette område og en interesse, som alle partier ønsker at få omsat til noget positivt, noget visionært. Derfor glæder vi os både til udvalgsbehandlingen af dette forslag og ikke mindst til, at ministeren fremsætter sin redegørelse, som jeg håber vi med dette har kunnet bidrage til med konservative tanker, som vi håber og tror at ministeren efter den debat, vi har haft i dag, gerne vil medtage.

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Jeg har en enkelt lille kommentar til sidst, og det er, at kulturpolitik jo i meget høj grad, som dette forslag også er udtryk for, er ro, ligesom kulturpolitik er sprog. Det er de to ting, der ligesom kvalificerer et folk.

Men min kommentar er, at det jo ikke nødvendigvis er udtryk for manglende planlægning eller manglende eftertanke eller manglende perspektiver, at én arkitekt synes noget om Statens Museum for Kunst eller tilbygningen dér eller tilbygningen til Det Kongelige Bibliotek. I samme avis, hvor den førnævnte kronik af Hanne Kjærholm – som jeg sætter meget stor pris på som arkitekt – stod, var der et par dage før et interview med en anden interessant person – der er en række interviewer om arkitektur for øjeblikket i det dagblad – som mente præcis det modsatte. Vedkommende mente faktisk, at vi skulle rive arkitekt Dahlerups gamle bygning fra 1906 ned – det, der nu er Statens Museum for Kunst.

Så jeg tror, vi skal passe mægtigt på – og det er det, der er min lille kommentar – at vi ikke, når vi diskuterer arkitektur, falder i og tror, at fordi vi ikke kan lide noget, er det nok udtryk for, at de, der kan lide det, ikke har planlagt og tænkt sig om. Det være sagt, fordi jeg synes, det er så spændende nu, at også arkitekter begynder at diskutere og falde ind i den demokratiske debat, som der altid må være netop i et samfund som vort.